

L'Hora decisiva

Dc, 7/10/2020 per Josep Maria Solà

[Mirant el text](#)

Després de l'episodi de la purificació del temple, els grans sacerdots i notables del poble pregunten a Jesús: Amb quina autoritat fas tot això?; Jesús replica amb una contra pregunta sobre l'origen del baptisme de Joan. Al no obtenir resposta, Jesús tampoc els respon però replica amb tres paràboles, la dels dos fills (Mt 21,28-32), la dels vinyaters homicides (Mt 21, 33-46) i la paràbola del banquet de noces que llegim avui a l'evangeli (22,1-14). Alguns estudiosos la subdivideixen en dues paràboles, la de la festa de les noces (vv. 1-10) i la del vestit de noces (vv. 11-14). El fet de tenir el denominador comú de les noces fa que sigui considerada una única paràbola amb dues parts ben delimitades i així és com la presenta el text evangèlic. Si Jesús no dona cap resposta als sacerdots i notables és pel rebuig d'aquests a acceptar-lo com a messies d'Israel i enviat de Déu. Amb la paràbola els anuncia el càstig que els espera i l'adveniment d'aquells que voldran i sabran fer el que l'elit religiosa d'Israel no ha volgut fer.

És interessant observar les diverses invitacions que es produeixen en la primera part de la paràbola. Segons els costums de l'època, la preparació d'un banquet exigia molt de temps, per això es feia una primera invitació i quan tot ja estava a punt l'amfitrió enviava un recordatori. El rei envia els servents a cridar els convidats que amb antelació ja havien rebut la invitació. En principi sembla que aquests haurien acceptat la primera invitació. Era un honor i no es podia menystenir la invitació d'un rei. Però quan s'acosta la festa ells no hi volen anar. De moment no s'especifiquen les excuses i sembla una evasiva que no té altra conseqüència que la de refusar l'honor de ser invitat. Però la cosa canvia quan el rei envia uns altres servents i detalla la programació del banquet que es contraposa al detall de les excuses que presenten els invitats. Queda mostrada la magnificència i generositat del rei. Amb l'arribada dels nous servents, arriba l'hora de la veritat, l'hora de deixar el que s'està fent, l'hora de renunciar als treballs i els negocis, posar-se la roba adequada i anar al banquet. Els invitats que no volen anar al banquet s'assemblen al fill que diu que sí anirà a la vinya però al final no hi va. Els treballs dels invitats en si no són dolents, però la paràbola adverteix de les excuses que es poden anteposar a la dedicació a Déu.

El càstig enviat pel rei és una referència amagada a la destrucció de Jerusalem i el temple pels romans l'any 70 d.C. interpretada com a càstig de Déu a causa del rebuig de Jesús, el messies, el seu enviat. El càstig marca un abans i un després de la paràbola. Si en la primera s'hi pot veure la història d'Israel que rebutja els profetes, la segona porta a pensar en la tasca evangelitzadora de la comunitat cristiana.

L'enviament de servents a les cruïlles dels camins a convidar tothom marca el temps de l'Església. Mateu escriu després de la destrucció de Jerusalem, els primers invitats, representats per l'elit d'Israel, destinataris de la paràbola, han estat indignes, cal trobar-ne de nous (tant és que siguin bons o dolents) a les cruïlles dels camins on generalment s'hi troba la gent pobra. No és tasca dels

servents fer la tria entre bons i dolents. Cal esperar, com a la paràbola del blat i el jull (Mt 13,24-30), el temps de la sega o com a la paràbola de la xarxa (Mt 13,47-50) que els àngels destriaran els bons dels dolents.

Però no n'hi ha prou amb la simple pertinença a la comunitat cristiana. Cal una vida compromesa amb el projecte de Jesús en sintonia amb els plans de Déu i disposar-se a donar fruit. Si no és així, serà com anar al banquet sense el vestit de noces i acabar com els primers invitats: castigats i exclosos.

Diumenge 28 durant l'any. 11 d'Octubre de 2020